

18. De fäglarna på marken hade de sin
föda på, som inte hade varit mer än
ett par dagar sedan, och de hade
17. När fäglarna började vandra och
den om sig, så var det för att de
16. En älskling hade jag hunnit till och
15. Den tiden är nu kommen, som man
14. Nu är så många människor som
13. Mitt så tillfälligt som man kan
12. En älskling hade jag hunnit till och
11. Den tiden är nu kommen, som man
10. En älskling hade jag hunnit till och
9. En älskling hade jag hunnit till och

18. De fäglarna på marken hade de sin
föda på, som inte hade varit mer än
ett par dagar sedan, och de hade
17. När fäglarna började vandra och
den om sig, så var det för att de
16. En älskling hade jag hunnit till och
15. Den tiden är nu kommen, som man
14. Nu är så många människor som
13. Mitt så tillfälligt som man kan
12. En älskling hade jag hunnit till och
11. Den tiden är nu kommen, som man
10. En älskling hade jag hunnit till och
9. En älskling hade jag hunnit till och

GS 965

T w e n n e

nya och märkvardiga

W i s o r.

Den Första:

Fångens Flagan på Carlstads
Cellfängelse.

Ät om jag kunde skriva en liten sorgesång, ic.

Den Andra:

Uti Nordens isbetäckta dalar ic.

9. Af wandringen och bördan re'n så trötter,
Hon icke längre kunde hårda ut, Med hungrig mas-
ge och förkylda fötter, Hon tåligt nalkades sin lefs-
nads slut.
10. När hon nu hör de båda barnen gråta,
Så lyfte hon dem upp på hwar sin arm; De fry-
sa, ty, af snön de blifwit wåta, Hon klappar dem
och värmer wid sin barm.
11. Hon war så hes, att hon ej kunde ropa
Och anden ifrån barnen tagen war. "Ja, mina
barn! så låt oss dö tillhoppa, Det bästa rum för oss
Guds himmel har".
12. En resande helt tidigt andra dagen, Be-
stört wid denna fasanfulla syn: Af Samaritens
enda fänsla dragen, Med denna tidning skyndar upp
till byn.
13. Här blefwo alla hårda hjertan weta, Så
allmän blef nu sinnessämningen, Att sjelfwa pre-
sten icke kunde neta En stärf till bidrag wid be-
grafningen.
14. Nu lades alla fyra i en kista, Twå fingo
hwila uppå hwar sin arm, Och se'n den tredje,
minsta och den sista Man lade uppå modrens lilla
barm.
15. Ännu med wemod såg man sista tåren På
Falka kinden hindrad i sitt lopp; Men Rullan min-
der hon låg uppå baren, Förrädde salighetens
glada hopp.

12. *For all som i wälsden blott Gud
 11. *For all som i wälsden blott Gud
 10. *For all som i wälsden blott Gud
 9. *For all som i wälsden blott Gud
 8. *For all som i wälsden blott Gud
 7. *For all som i wälsden blott Gud
 6. *For all som i wälsden blott Gud*******

12. *For all som i wälsden blott Gud
 11. *For all som i wälsden blott Gud
 10. *For all som i wälsden blott Gud
 9. *For all som i wälsden blott Gud
 8. *For all som i wälsden blott Gud
 7. *For all som i wälsden blott Gud
 6. *For all som i wälsden blott Gud*******

Den Första:

Uti om jag kunde skrifa en liten sorgesång,
 Så skulle jag det göra, fast tiden är mig lång;
 Jag sitter innesluten inom den trånga mur,
 Och får min mat af andra, som fågeln i en bur.
 2. När jag uti min ungdom och mina
 unga dar, Då jag uti ett fallst. med mina
 vänner war, Jag aldrig kunde tänka om
 hundra sagt åt mig, Att jag uti ett fångelse
 full' nöta någon tid.
 3. Den tid som jag har wandrat i den
 na jemmerdal, Likt blomman uppå marken
 som brytes i sin sal, Så har min tid för-
 wandlat sig allt uppå denna ort; Nu är mig
 tiden långsam, som förr har varit kort.
 4. En dag uti mitt fångelse för mig är
 lång och swår, En vecka som en månad, en
 månad som ett år, Och ingen mig besöker
 med tröstens milda bud; Nu suckar jag till
 himmelen och beder Herren Gud.
 5. Nattnu är våren kommen, då gräs-
 set börjar gro Och foglarna i skogen de byg-
 ga sina bo, Och lärkan hon som spelar en
 lustig glädjesång, Men jag är lika ensam och
 lika lång.

Den Andra:

Uti Nordens isbetäckta dalar War härjande en
 gruslig hungers nöd: En sorglig röst till modrens
 hjerta talar, Tag dina barn och gåt och sök dig
 bröd!
 2. Den minsta flickan uppå ryggen hängde Uti
 en påse, gjord af rot och kast, Wid hvarje steg den
 dinglade och swängde; Men barnet håller sig wid
 halsen fast.
 3. Desutom tvenne hon i handen ledde, En
 fromt och undergifwet gärd från gärd; Och när hon
 nu om bröd för barnen bedde, Hwem kan för des-
 sa böner wara hård.
 4. Nej icke du, som följer Grållsarns lärå, Du
 mättar gerna den, som hungren tår, Små barn de
 äro ed dig dubbelt kära; Ty ofskulden i deras hjer-
 ta är.
 5. Till prestgården will hon när det war qwäl-
 ler, Att der få blifwa qwar till nästa dag; Men
 der war fullt med halffulla gesäller, Som hufvullt
 pockade på wederlag.
 6. En afton kom hon till en rikre bonde, Och
 bad, att öfwer natten få bli qwar; Men han war
 stel och inbillt, som hin onde: "För tiggarpad jag
 inte nattro har".
 7. Hon måste igen då ut att wandra Till nä-
 sta by, att der herberge få; Försynens wägar wil-
 le hon ej klandra, Gud har nog rum åt mig och
 mina små.
 8. Snart det likwäl war slut på hennes styr-
 ka, Med alla tre hon wille digna ner; Min Gud,
 sad' hon, der är en wacker kyrka, En himmelsk hel-
 gedom den wißt oss ger.